

Irány az örökkévalóság!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 80; Ézsaiás 25:8; János 6:44; 1Thesszalónika 4:17; Jelenések 7:17; 21:4, 9-27

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van” (1Jn 3:2).

Mit tartogat számodra a jövő? Mi áll előtted? Talán valami ijesztő, izgalmas, rémisztő, de ugyanakkor csodálatos is. Tudd, hogy Jézus hűséges, a szavai mindig igazak (Jel 3:14)! Lesznek zaklatott időszakok (Mt 24:21-22), de Ő azt ígérte, hogy sosem hagy el, sosem mond le rólad (Zsid 13:5). Pont azt teszi majd, amit mondott, ahogy mindig is tette és a jövőben is teszi (Zsid 10:23). És „*aki mindvégig állhatatos marad, az idvezül*” (Mt 24:13).

Függetlenül még hátralévő földi napjaink számától, szegezzük a tekintetünket Jézusra, egy pillanatra se veszítsük szem elől! Ez nem feltétlenül könnyű a földön, ahol annyi minden igyekszik elvonni a figyelmünket, de mi is mondhatjuk Dáviddal: „*Szemem mindig az ÚRra néz, mert ő húzza ki lábamat a csapdából*” (Zsolt 25:15, ÚRK).

A héten a mennyei jutalomról fogunk tanulni (Mt 5:12; Jel 22:12); arról, hogy milyen lesz a menny; és mennyire elképesztő lesz végre azzal lenni, aki bennünket alkotott, halálig szeretett, megváltott a bűneinkből és nemsokára visszajön értünk. Addig csak az a dolgunk, hogy kitartsunk hitben.

ÉLNI A MÁBAN

Amikor körülnézünk, azt látjuk, hogy a világ sóhajtozik és nyög, és a jelek, amelyekről Jézus prófétált, a szemünk előtt teljesednek. Háborúk és háborúk hírei, nemzet támad nemzet ellen, éhségek és döghalálok, földrengések és üldözés (Mt 24:6-11) történik mindenfelé, és idővel csak még intenzívebb lesz az egész. Komoly időket élünk, amikor meg kell maradnunk az Istennel való kapcsolatban.

Azt olvassuk, hogy *„mindennek a vége pedig közel van, legyetek tehát mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok”* (1Pt 4:7, ÚRK). Tehát még inkább itt az ideje, hogy megerősítsük, megszilárdítsuk személyes kapcsolatunkat Istennel! És függetlenül attól, mennyi idő van még hátra a végig, az életünk rövid, akármeddig is tart. *„Tehát ti, akik azt mondjátok: »Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendőt, és kereskedünk, és nyereszgedünk«, ti, akik azt sem tudjátok, mit hoz a holnap. Mert mi a ti életetek? Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik”* (Jak 4:13-14, ÚRK).

Tudjuk, mennyire igaz ez a figyelmeztetés. Az e sorokat olvasók közül is sokan talán nem érik meg a nap végét. Ez a bűnbe süllyedt világunk szomorú valósága. Életbevágó tehát, hogy megerősítsük kapcsolatunkat Istennel, és állandóan abban a tudatban éljünk, hogy szükségünk van rá és megmentő kegyelmére.

A 80. zsoltár gyönyörű fohász Istenhez. Olvasd el, különösen figyelve a 2-4., 15-18. és 19-20. versekre! Ahol a „mi”, „minket” szavakat olvasod, mondd azt: „én”, „engem”! Hogyan kapcsolódhatsz a zsoltár mondanivalójához, még ha ma más is a kor, a hely, és eltérőek a viszonyok?

Mindannyiunknak szüksége van megújulásra. Könnyű elkényelmesedni, önelégültté válni vagy akár elfeledkezni arról, mit tett értünk Isten. Melyik hűséges hívő, még ha küzd is, ne tudna valami hasonló imát elmondani: *„Ragyogtasd ránk arcodat, hogy megszabaduljunk”* (Zsolt 80:20, ÚRK)! Mikor elfogadod, amit Jézus tett érted, amikor tudod, hogy bűneidet megbocsátotta és tökéletes kegyelmével takar be téged, igazságát neked tulajdonítja, így hit által tudhatod, hogy üdvösséged van Őbenne.

Szerinted mit jelent az, hogy Isten ránk „ragyogtatja” az arcát? Különösen annak fényében, hogy tudjuk: egyedül az Ő igazsága szabadít meg?

VÉGRE SZEMTŐL SZEMBEN

Isten úgy teremtett meg bennünket, hogy közeli kapcsolatban éljünk vele (1Móz 2:7). Mióta Teremtőnk megalkotta az emberiséget, mindent megadott ahhoz, hogy helyreállítsa a széttöredezett kapcsolatunkat vele (Jn 3:16). A szívünkbe ültette az örökkévalóság utáni vágyat, mégsem képes felfogni az emberiség, mit tett érte Isten a kezdetektől végig (Préd 3:11). Részesei vagyunk a körülöttünk – sőt bennünk – dúló nagy küzdelemnek. Mégis hány-szor elmulasztjuk, hogy elég hosszú időre megálljunk és elgondolkodjunk azon, milyen hatalmas árat fizetett Isten annak a kapcsolatnak a helyreállításáért, amelyet eredetileg szánt nekünk. Túl gyakran belefeledkezünk földi csatáinkba és próbáinkba, nem tartva szem előtt, hogy „*a mi polgárságunk a mennyben van, ahonnan a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk*” (Fil 3:20, ÚRK).

A világunk bukdácsol egyre közelebbi végzetéhez, és mi tudjuk, hogy egy nap egy kicsike felhő jelenik meg majd a keleti égbolton. Ahogy közeledik, látjuk majd, hogy a felhőn ül „*valaki, az Emberfiához hasonló, a fején aranykorona és kezében éles sarló*” (Jel 14:14). Nem egyedül jön, számtalan angyal tart vele (Mt 25:31), és minden szem meglátja majd Őt (Jel 1:7). Ahogy egyre közeledik, hallani fogjuk a kiáltását, Isten trombitája fog szólani, a sírok megnyílnak, és feltámadnak először azok, akik Krisztusban haltak meg (1Thessz 4:16). Mindannyian felismerik majd annak a hangját, aki hívta őket (Jn 5:28).

Mi történik ezek után? Olvasd el 1Thessz 4:17 versét! Végül pedig, amiről Pál ír Fil 2:10-11 verseiben, visszhangozni fog az egész mindenségben.

Megrendítően csodálatos és nagyszerű gondolat! Egy nap meglátjuk Jézust – a maga valóságában, igazán látjuk majd Őt. Hallani fogjuk majd a hangját, és Urunknak valljuk Őt. Akiről annyit olvastunk, akihez imádkoztunk, akiről oly sokat beszéltünk másokkal, aki után a szívünk úgy vágyott... végül szemtől szemben látjuk majd. Ebben teljesen biztosak lehetünk, mert Isten hűséges, és az ígéretei igazak (Jel 22:6).

Abban a pillanatban, amikor a trombita hangja zeng, és amikor minden szem Jézusra néz, tudni fogjuk, hogy megérte a várakozás. Minden kitartó imádkozás, minden olyan idő, amit neki adtunk, minden pillanat, amikor bátran szólaltunk meg érte, minden próba abban a jelenetben éri el a csúcspontját, amikor meglátjuk Megváltónk arcát (Jel 22:4).

A MENYASSZONY

Amikor János apostol száműzöttként élt Pátmosz szigetén, kapott egy látomást, amelyben látta, hogy az emberiség újra, örökre egyesül Istennel.

Olvasd el Jel 21:9-11 verseit! Milyen párhuzamot látsz, és szerinted miért ezt használja a könyv?

A menyasszony gyönyörű, és a menyegző napján mindenki őt akarja látni. Az esküvő fordulópont az ifjú pár életében, hiszen attól kezdve együtt fog élni a menyasszony meg a vőlegény – és igaz lesz ez a mi kapcsolatunkra is Istennel, amikor visszatér. Jézus helyet készít nekünk (Jn 14:1-3), gyönyörű helyet, amely túl csodálatos ahhoz, hogy le lehessen írni. „Az emberi nyelv alkalmatlan arra, hogy megfogalmazza az igazak jutalmát. Csak azok tudják majd, hogy milyen, akik meglátják. Véges elme képtelen felfogni, hogy milyen dicsőséges lesz a mennyei Éden” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 599. o.).

Bár nem tudjuk igazán elképzelni, milyen lesz az új ég és új föld, Isten látomást adott róla Jánosnak, így vágyhatunk az „esküvőre”, amely nemsokára eljön. Isten arra hív bennünket, hogy „*Az odafelvalókkal törődjete, nem a földiekkel*” (Kol 3:2).

Isten nagy odaadással készíti elő az eseményt, és nem akarja, hogy ez a „menyegző” meglepetésként érjen minket (Mt 22:1-14; 25:1-13).

Az egész világegyetem látja majd ezt az eseményt, és mi fő szereplői vagyunk a történetnek – bizonyos értelemben. Csatlakozunk majd a „menyasszonyhoz”, a városhoz, amelybe Jézus elvisz második adventjekor. Érdekes megfigyelni, hogy néhol Isten népét (a szenteket) szintén menyasszonynak hívja (lásd Jel 19:7), talán mert ők laknak majd az új Jeruzsálemben, ami „*Istentől alászállt a mennyből, felkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony*” (Jel 21:2, ÚRK). A szent város szemet gyönyörködtető leírása azt mutatja, hogy bensőséges kapcsolat lesz majd Isten népe és a város között, hiszen mindkettőt „menyasszonynak” nevezi. A Biblia részletes leírást ad a városról. A „Szent Várost, az új Jeruzsálemet, amely Isten országának fővárosa és jelképe, az angyal »menyasszony«-nak, a Bárány „feleségé»-nek nevezi” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 381. o.).

Olvasd el Jel 21:9-27 verseit! Miért olyan nehéz ezt ma elképzelnünk? Hogyan is kezdhethénk felfogni mindazt, amit Isten itt ígér nekünk?

KÖVESD A BÁRÁNYT!

Kérdezték már tőled, hogy mit vársz legjobban az örökkévalóságban? Ha gyerekeket kérdezel, talán azt válaszolják, hogy a „tigrisen lovaglást”; hogy „lecsúszhatsz egy zsiráf nyakán”; „elrepülhetek különböző bolygókra”. Ha tinédzsereket kérdeznél, talán ilyeneket mondanának: „nem kell többé házi feladatot írni”, „felfedezhetem a mennyet anélkül, hogy félnem kellene a sérülésektől”. Ha egy felnőtt csoportnak tennéd fel a kérdést, talán azt válaszolnák, hogy „olyan helyen élhetek, ahol nincs többé fájdalom, szenvedés vagy halál”, vagy „újra találkozhatok a szeretteimmel”. Minden válasz jó és helyes, és még sokkal több minden van, amire vágyhatunk az új égen és új földön. Az örökkévalóság tüze fűti a szívünket, és valahol belül érezzük, hogy az életben többnek kell lennie, mint amit itt és most látunk belőle.

Milyen egyéb áldások elé nézhetünk még az örökkévalóságban? Olvassuk el Ézs 25:8, valamint Jel 7:17 és 21:4 verseit!

Biztosak lehetünk benne, a legnagyobb áldás az lesz, hogy végül láthatjuk Jézust, és személyesen megköszönhetjük neki mindazt, amit értünk tett az elbukott földön. Minden imádatunkat rá szeretnénk árasztani, mert a kereszten saját szenvedése által megmentett bennünket az örök haláltól. *„Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő, a gazdagság, a bölcsesség, a hatalom, tisztesség, dicsőség és áldás”* (Jel 5:12, ÚRK)! Keresztelő János úgy mutat rá Krisztusra, mint aki az Isten Báránya (Jn 1:36). János két tanítványa hallotta ezt a kijelentést, majd követték Jézust (Jn 1:37). Jel 14:4 szerint nekünk is hasonlóan kell tennünk: *„Ezek azok, akik követik a Bárányt, ahova megy”* (Jel 14:4, ÚRK). Ám ha követni akarjuk Őt a mennybe, először itt, a földön is követnünk kell. Jézus a Bárány, de egyben a Pásztor is, aki úgy vezet az ösvényeken, mint senki más. Megnyugtató a számunkra, miközben átküzdjük magunkat a nehéz időkön, hogy Jézus mindig vezet bennünket, még a menny ben is, ahogy Jel 7:17 mondja: *„mert a Bárány, aki a trón közepén van, legelteti őket, és élő vizek forrásaihoz viszi őket”* (ÚRK). Isten népének, nyájának tagjaiként követni fogjuk Jézust a mennyben, és örökké vele akarunk maradni. Isten népének meghatározó jellemzője, hogy *„az ő neve homlokukon lesz”* (Jel 22:4). Ez annyit jelent, hogy mindig rá fogunk gondolni.

Hallgasd meg vagy énekelj el a gyülekezeti énekeskönyvből a „Jöjj Megváltóddhoz, ó, jöjj, siess!” című éneket (Énekeskönyv 422. vagy <https://zene.adventista.hu/enekeskonyv/902-jojj-megvaltodhoz-ohjojj-siess>). Utána imádkozz az ének szavaival!

„JÖJJ!”

Ma is érvényes a meghívás: „Jöjj!”

Olvasd el a következő igeszakaszokat, és figyeld meg, ahogy Jézus hív téged: Ézs 55:1-3; Mt 11:28-30; Jn 6:44!

A Szentlélek Jézushoz akar vonni téged még ma. Jézus hív, hogy menj hozzá, benne élj ma és minden egyes nap az eljöveteleig. Amikor válaszolsz és hozzá térsz, amikor szíved meglágyul és gondolataidat aláveted neki, békeséget érzel majd, mert tudod, hogy ha előbb meghalnál is, fel fog támasztani téged az utolsó napon, függetlenül attól, mennyire érzed értéktelennek magad. Jézus azt mondta: „*Mindenki, akit nekem ad az Atya, hozzám jön, és aki hozzám jön, azt semmiképpen nem taszítom el*” (Jn 6:37, ÚRK). Éreznünk kell az idő sürgetését, hogy együttműködjünk a Szentlélekkel, és másokat is a megváltó kegyelem közösségére hívjunk Jézussal. „*És a Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! És aki hallja, ezt mondja: Jöjj! És aki szomjúhózik, jöjjön, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen*” (Jel 22:17, ÚRK).

A meghívás a kegyelem ingyen ajándéka. Amikor befogadjuk saját életünk részeként, teljes szívünkéből, teljes elménkéből, teljes lelkünkéből és teljes erőnkéből (5Móz 6:5), az életünk – ma és örökre – megváltozik.

Jézus hív bennünket, és a Biblia utolsó szavai ezt ígéri: „*Bizony hamar eljövök. Ámen, jövel Uram Jézus*” (Jel 22:20)!

Mennyire hamar jön majd el? A mi nézőpontunkból nézve, miután lecsúdkodik a szemünk a halálunkkor, a következő pillanat már Jézus visszatérése lesz. Tekintettel arra, hogy milyen gyorsan elröppen az életünk, ennyire hamar lesz az, amikor Jézus visszajön értünk. Talán a feltámadás után ez lesz az első gondolatunk: „Uram, ez igen, milyen hamar eljöttél!” Most valóban tükör által, homályosan látunk, akkor viszont már szemtől szemben és tisztán fogjuk Őt szemlélni. Ne fáradj bele a várakozásba! Őrizd meg hittel és bizalommal ezt a vágyat, szüntelenül Isten szeretetére és jóságára tekints! Úr Jézus, jöjj el, kérlek!

Imádkozz most, hogy ne fogyjon el a hited, mert a hit adja meg az erőt, hogy teljesen átadd magad annak, aki meghalt érted és nemsokára visszajön, és magával visz!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Ha nem fogadjuk be Krisztus hitét, Isten Igéjével táplálkozva, nem leszünk jogosultak a belépésre Isten városába. Aki földi eledelen élt, és ízlését úgy formálta, hogy a világ dolgait szeresse, az nem találna otthonra a mennyei udvarokban; nem tudná értékelni a tiszta, mennyei életérzést, amely Isten országát átjárja. Az angyalok szava és hárfáik muzsikája nem tölténé el elégedettséggel. A menny tudománya megfejtethetlen rejtély lenne elméje számára. Éheznünk és szomjaznunk kell Krisztus igazságát; szükségünk van arra, hogy kegyelmének átforgató ereje alakítson és formáljon bennünket, hogy alkalmassá váljunk a mennyei angyalok társaságára...

Akkor a nemzetek nem ismernek el majd más törvényt, csak a menny törvényét. Mindenki egyetlen boldog, egységes családot alkot majd, a dicséret és a hálaadás köntösébe öltözve. E jelenet láttán a hajnalcsillagok együtt énekelnek, Isten fiai pedig örvendezve kiáltanak, miközben Isten és Krisztus együtt hirdeti ki: »Nem lesz többé bűn, és nem lesz többé halál!«...

Szoktassuk magunkat ahhoz, hogy beszélünk a mennyről, a gyönyörű mennyországról! Beszélj az életről, amely addig tart, amíg Isten él, vagyis örökké! Ott elfelejted majd a nem is olyan nagy próbáidat és nehézségeidet. Engedd, hogy elmédet Isten vonzza magához” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*. 363. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Olvasd el, amit Ellen G. White írt a mennyről, *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 575-578. oldalán! Mi az, ami leginkább megfog a leírásokban?
2. E negyedév tanulságai közül melyikre akarsz a leginkább emlékezni, hogy szilárdan megőrizd hitedet és Istennel való kapcsolatodat egészen addig, amíg színről színre meg nem látod Jézust?
3. Ki az az életedben, akinek még hallania kellene a mennyről? Határozd el, hogy mihamarabb beszélsz neki róla! Ne feledd: Nem adhatsz át másnak olyan reményt, ami benned nem él!

ÖSSZEFOGLALÁS: Miközben szemünket a célra szegezzük, biztosak lehetünk benne, hogy „*aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig*” (Fil 1:6). Isten kezdeményezte a kapcsolatot veled, és Ő az, aki be is végzi, teljessé is teszi azt. Eközben mi növekedhetünk szeretetben és hitben, várva azt a bizonyos napot. Egyedül az Ő igazságában találunk megnyugvást, a hit által nekünk tulajdonított igazsága révén.

JÉZUSTÓL TANULTAK

„És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért” (Jn 1:16)!

„A Megváltó nem vetette meg a műveltséget, mert a szellemi kultúra áldás, ha Isten szeretetének irányítása alatt áll, és az Ő szolgálatára szentelik. Mégis mellőzte korának bölceit, mert azok oly magabiztosak voltak, hogy nem tudtak együttérezni a szenvedő emberiséggel, s így a Názáreti Férfiú munkatársaivá válni. Elvakultságukban méltóságukon alulinak tartották, hogy Krisztus tanítsa őket. Az Úr Jézus keresi az együttműködést azokkal, akik által kegyelme akadálytalanul szétáradhat. Az első lecke, amit mindenkinek meg kell tanulnia, aki Istennel együtt akar munkálkodni, az, hogy ne önmagában bizzék, így készülhet fel a Krisztus jellemében való részesülésre. Ezt nem lehet tanulással elnyerni a legmagasabb szintű iskolákban sem. Ez a bölcsesség gyümölcse, ami egyedül az isteni Tanítótól származik.

Jézus tanulatlan halászokat választott, akiket nem neveltek koruk hagyományai és téves szokásai szerint. Veleszületett képességekkel megáldott férfiak voltak, alázatosak és taníthatóak – olyanok, akiket kiképezhetett a munkára. Az élet megszokott útjain sokan türelmesen újra és újra elvégzik napi munkájukat, s nem is tudják, hogy olyan erő birtokában vannak, mely, ha felhasználnák, egy szintre emelné őket a világ legmegbecsültebb embereivel. Egy hozzáértő kéz érintése szükséges ezen alvó tehetségek felébresztéséhez. Ilyen embereket hívott el Jézus munkatársaiul, akiknek abban a kiváltságban volt részük, hogy kapcsolatban lehettek vele. A világ nagy embereinek sohasem volt ilyen tanítójuk. Amikor a tanítványok elvégezték a Megváltó iskoláját, nem voltak többé tanulatlanok és műveletlenek. Gondolkodásban és jellemben hozzá váltak hasonlóvá, s az emberek észrevették rajtuk, hogy Jézussal voltak.

A nevelés legmagasabbrendű feladata nemcsak a tudás átadása, hanem a részesítés abban az éltető erőben, amelyet csak az elme és elme, a lélek és lélek közötti kapcsolatból kaphatunk. Csakis életből születet élet” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 198-199. o.).